

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkéből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékozik meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékozik meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendez el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelnék azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyoságtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcokban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz nagy. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhoz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

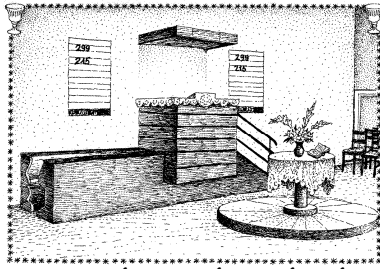
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkéből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékozik meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékozik meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelni azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkéről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívó testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyoságtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcokban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz nagy. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhoz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

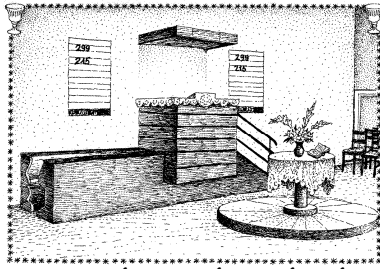
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imádására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékoz meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékoz meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgálánánk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelnénk azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket mindenrel (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyásgtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcaiban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz naggyá. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhöz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

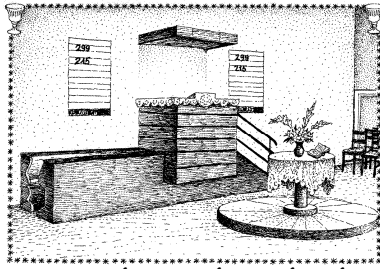
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékozik meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékozik meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelnénk azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink hátterében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájízzel tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkéről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívó testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket mindenrel (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcokban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz naggyá. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhöz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

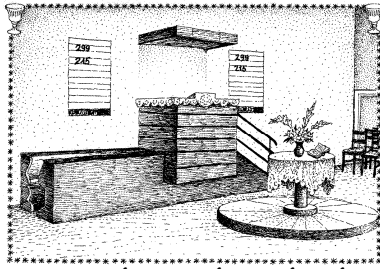
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékoz meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékoz meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgálánánk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelnék azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájízzel tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívó testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másiknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyoságtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcaiban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz naggyá. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhöz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

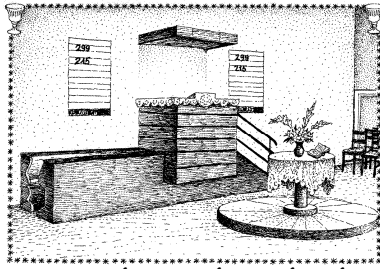
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékoz meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékoz meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgálánánk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelnék azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elme-gyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyoságtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcaiban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz naggyá. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhöz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegyasszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

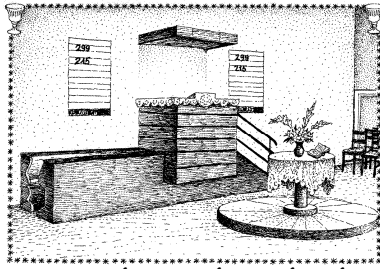
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékoz meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékoz meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgálánánk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelnék azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkéről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcaiban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz nagy. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhöz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegyasszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

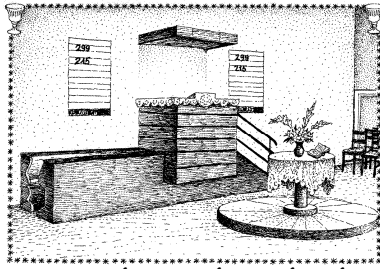
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkéből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékozik meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékozik meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelni azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájízzel tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyoságtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcaiban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz naggyá. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhoz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihibebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

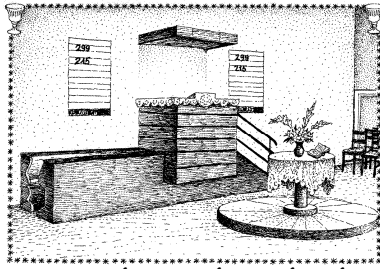
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkéből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imádására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékozik meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékozik meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelni azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jómódban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyoságtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcaiban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz naggyá. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhöz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegyasszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

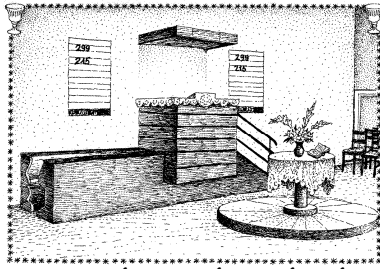
Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. április 14.
(vasárnap)**

Szepesy László

AZT ADD, AMID VAN!

Alapige: ApCsel 3,6

„... amim van, azt adom neked ...”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, szeretnénk Neked hálát adni mindazért az atyai gondoskodásodért, szeretetedért, amelyet napról-napra tapasztalhatunk! Köszönjük először is a tavaszt, a jó időt, hogy visszajött, és köszönjük Urunk azt a gondoskodásodat, hogy mindennapi kenyerünket megadod nekünk!

De mindenek előtt köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet nekünk adsz napról-napra, és köszönjük Neked a golgotai keresztáldozatot, amely a mi egyedüli reménységünk, hogy valóban, a mi Urunk szenvedett a mi bűneinkért, és feltámadott a mi megigazulásunkért! Köszönjük, hogy újból és újból elénk hozod ezt, köszönjük, hogy ezt a kegyelmet nekünk adod, nem csak tudás által, hanem valóban a mi szívünkben élhet és munkálkodhat Lelked által.

Kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor ezt a sok jót, amit teszel velünk, azt a sok ajándékot, amelyet adsz nekünk nap, nap után a Te Igéden keresztül, a testvéreken keresztül, az embereken keresztül, nem vesszük észre, vagy ha észrevesszük is, nem adunk Neked hálát érte! Bocsáss meg nekünk ezért, és bocsásd meg, hogy azt a sok jót, amit adsz nekünk, oly sokszor nem osztjuk meg másokkal! Mindazáltal, Urunk, kegyelmedben bízunk, és így jövünk Tehozzád! Kérünk, újíts meg minket, eleveníts meg Lelked által arra az életre, amely nem csak önmagáért, hanem Teérted és másokért él! Segíts nekünk, Urunk, Téged szeretnünk teljes szívünkből, teljes lelkünkből és teljes erőnkből, és felebarátainkat, mint magunkat!

Így kérünk, hogy áldd meg mai istentiszteletünket is, Igéd által változtass meg bennünket ilyenekké, formálj minket, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására! A mi Megváltó Urunkért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

A felolvasott bibliai történet nem szokványos adakozás abban az értelemben, hogy nem egy gazdagabb, tehetősebb ember ajándékozik meg egy szegényebbet. Itt ugyanis egy szegény ember ajándékozik meg egy másik rászorulót. Péternek nincs pénze, se aranya, se ezüstje, mégsem rendezi el ezzel a dolgot, nem törődik bele, hogy nincs mivel segítenie ezen az emberen. Ehelyett inkább azt mondja: „amim van, azt adom neked”. És segít ennek a sánta koldusnak.

Sok mindenre tanít minket Urunk ezen a történeten keresztül, ma azonban csak abból a szemszögből vizsgáljuk meg, hogy Urunk azt a felelősséget adta nekünk, hogy amink van, abból másoknak is adjunk. Mint ahogyan Péter is, amit lehetett, amit tudott, azt odaadta ennek a nélkülöző embernek. Amit felolvasott igénkben Péter mond, általános szabályként is állhat szemünk előtt a másokról való gondoskodást illetően: amim van, azt adom neked. Vagy akár parancsként is lefordíthatjuk magunknak ezt a mondatot: amid van, abból adj másoknak! Nagyon egyszerűnek és érthetőnek tűnik elsőre az, amit az apostol mond. Mégis, ha annyira könnyen be tudnánk tartani ezt, akkor nem pusztán sok szűkölködő testvérünk anyagi és szociális helyzete változna meg, hanem a gyülekezeti testvéri közösségünk a hétköznapijainkban is jelenlévő lelki életközösséggé válna. Együtt élnénk, amely abban is megmutatkozna, hogy egymásra gondot is viselnénk. Isten Lelke ezt akarja munkálni bennünk.

Három dologra szeretném, ha figyelni azzal kapcsolatban, hogy Isten mit munkált a Lélek által az apostolban ez alatt a találkozás alatt, és mit akar munkálni bennünk is: először is azt, hogy észreveteti velünk a másik embert. Másodszor, hogy észreveteti: van mit adnunk. Harmadszor pedig elvégzi bennünk, hogy oda is tudjuk adni.

Először tehát Isten Lelke azt munkálja bennünk, hogy észrevegyünk másokat. Hát ebben az esetben ez nem lehetett nehéz – mondhatnánk – hisz maga a koldus szólította meg az apostolokat. Nem az apostolok voltak, akik észrevették őt, hanem ő szemelte ki azokat. Igen, ez valóban így volt, de azért továbbra is állítom, hogy Isten Lelkének munkája volt bennünk, hogy nem mentek el emellett az ember mellett. Hányszor tapasztaljuk mi is a hétköznapijainkban, hogy akár mások, akár mi magunk, elmegyünk olyan emberek mellett, akik meg akarnak szólítani minket, mert

egyszerűen nem akarunk velük beszélni. És itt ne csupán a koldusokra gondoljunk, akik legtöbbször pénzt kérnek, hanem gyülekezeti tagokra, testvérekre, vagy barátokra, vagy éppen olyanokra, akikkel a munkahelyen találkozunk, vagy esetleg szomszédokra, akikről keveset tudunk.

Sajnos rossz tapasztalatok is vannak az ilyenfajta reakcióink háttérében, hiszen sokszor akartak már pénzt kérni tőlünk alkoholra, cigarettára, vagy más effélékre. Ezekre nem akarunk adni, és kicsit rossz szájjal tovább is megyünk. Legközelebb pedig, ha leszólítanak minket, előítéleteink alapján rögtön arra következtetünk, hogy ennek is biztos csak az alkoholra kell a pénz, bár azt állítja, ételre kéri, és még jobban fel vagyunk háborodva, hogy be akarnak csapni bennünket. És minden egyes ilyen eset után egyre több előítélet, düh és harag lesz bennünk, amely előbb-utóbb érzéketlenné tesz minket mások bajai iránt.

Ez a sánta ember is rendszeres kéregető volt. Ott ült minden nap a templom kapujánál és alamizsnáért könyörgött. És lássuk meg, hogy valóban nagy nyomorúságban élt – mindkét lába béna volt, nem tudott járni. Manapság sem könnyű egy ilyen helyzetben élő embernek boldogulni, akkoriban még kevésbé volt az. Minden nap ott ült ez az ember a templom bejáratánál. Elvitték oda, letették, és ő pedig reménykedett. Aki kegyesnek akart látszani, odavetett neki némi pénzt, de valószínűleg sokan elmentek mellette anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna. Valószínűleg Péter és János sem először találkozott vele.

Azt olvassuk a korábbi versekben, hogy a gyülekezet tagjai rendszeresen jártak a templomba, azaz rendszeresen láthatták őt. Mégsem tudunk arról, hogy korábban megálltak volna beszélni vele. Ebben az esetben azonban megálltak. Isten Lelke megállította őket. Csodálatos munkája ez a Léleknek, amikor észreveteti velünk a másikat. Amikor az ember nem csak a saját kis világába bezárkózva él, a saját problémáival törődve, hanem észreveszi, hogy van valaki mellette. A Lélek ilyenkor legyőzi előítéleteinket, és mindazokat a gondolatainkat, amelyek meggátolnak abban, hogy odamenjünk a másikhöz és elkezdjük vele foglalkozni.

És még csodásabb, amikor mindezt szükség idején teszi meg, amikor együttérzésre és irgalmasságra indít minket. Ugyanis akkor, amikor nem kell a másiknak adnom, amikor csak odamegyek és kapok az ő idejéből, figyelméből, jókedvéből, vicceiből és élményeiből, akkor még szívesen oda is megyek. De amikor nekünk kellene segíteni, vagy adni valamit magunkból, akkor sokszor hirtelen dolgunk akad, vagy nem akarjuk észrevenni, hogy a másiknak szüksége van ránk.

A Szentlélek csodálatos műve az, amikor észreveteti velünk a másikat szenvedés idején. Amikor megérteti velünk, hogy oda lehet mennem a szomszédomhoz, vagy ahhoz, akit testvéremnek mondok, mikor szüksé-

get szenved. És itt ne csak anyagi szükségre és segítségre gondoljunk. Péter tudta jól, hogy ez a férfi pénzt kér tőle, azt pedig nem tud adni. Azonban ezt eddig is tudhatta. A Lélek valami mást vetetett vele észre. Mégpedig azt, hogy ennek a férfinak másra van szüksége igazából: mégpedig Megváltóra! Krisztusra, aki megszabadítja nyomorúságából. Nem pusztán a testi nyomorúságából, hanem az Isten és remény nélkülisége nyomorúságából. Amikor ugyanis Péter megparancsolta Krisztus nevében, hogy álljon fel, akkor egy lehetőséget kínált fel neki – mégpedig azt, hogy hihet Jézusban, és akkor csodát tapasztalhat az életében. Vagy pedig elutasítja ezt, és akkor élhet tovább, ahogy eddig. Csodálatos, amikor Isten elvezet minket arra, hogy észrevegyük mások igazi, lényeges szükségleteit és nyomorúságát. Amikor az anyagi szükségletek mellett, amelyek szintúgy fontosak, észrevesszük a lelkieket is.

Nagyon sokszor úgy tekintünk egymásra, mint hús-vér emberekre. Szó szerint, mint akiknek csak testi szükségletei vannak, lelkiek pedig egyáltalán nem, vagy csak nagyon kevés. Sokat beszélünk egészségről, anyagi helyzetről, de annál kevesebbet érzéseinkről, hitünkéről. Péter észrevehette, mert a Lélek megmutatta neki, hogy itt többről van szó pusztán pénzhiánynál. Ez a férfi nem csak abban szűkölködik, amit kér, hanem másban is. Ezt meglátni testvéreinkben csodálatos dolog! Nem azért a szenvedésért, amit látunk, hanem mert régen vakok voltunk erre, most pedig láthatunk. Hányszor nem vesszük észre, vagy nem is gondolunk arra, hogy mi mindenre szorulunk mi magunk, és a körülöttünk élők is. Azt hisszük, hogy ha evilági élete rendezve van valakinek, akkor lelkileg is minden rendben van nála.

A Róma 3,23 egyértelműen mondja: mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül. Az eredeti görög szó a szűkölködésre szegénységet, nélkülözést is jelent. Mindannyian ilyenek vagyunk, nélkülözünk Isten nélkül! Akármilyen helyzetben is élünk! Miért nem jut eszünkbe többször Mesterünk szava: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? (Máté 16,26).

A világ minden gazdagsága mellett is elszegényedik a lélek, és végül elveszik. Így nézünk-e embertársainkra? Nem csupán a hajléktalanokra és kéregetőkre, hanem azokra is, akik jó módban élnek. És nem csak a még meg nem tértekre, hanem hívő testvéreinkre is. Hisz azzal, hogy mi megtérhettünk, még inkább szükségünk van a szeretetre, figyelemre, törődésre, hogy mások felé továbbíthassuk Isten szeretetét.

Sokszor kérjük Isten szeretetét, gondoskodását, és mintegy csodaként várjuk azt, de Isten sokszor másokon keresztül akar szeretni bennünket, és másokat is rajtunk keresztül! Péter úgy nézett erre az emberre, mint akinek szüksége van Krisztusra, és az ő saját segítségére. Arra, hogy oda-

menjen hozzá és beszéljen neki Megváltójáról. Észrevesszük-e mások igazi szükségét?

Másodszor beszéljünk arról, hogy a Lélek észrevetette Péterrel azt is, hogy neki van mit adnia ennek a sánta férfinak. Nagyon sok esetben úgy gondoljuk, hogy nekem nincs semmim, amit a másoknak adni tudnék. Ezért nem is megyünk oda egymáshoz. Nekünk, Isten gyermekeinek azonban biztos, hogy van valamink, vagy inkább úgy mondom, hogy Valakink: Istenünk. A Szentírás szerint pedig Isten ellát minket minden lelki áldással. Ha nem is személyenként, de mint gyülekezetet ellát minket minden (1Korinthus 1,5-7): „mindenben meggazdagodtatok Őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet ti bennetek a Krisztus felől való bizonyásgtétel úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szükölködtök”. Ha másunk nincs is, de ott van Isten, ott van az evangélium, amit Isten nekünk adott. Ez pedig egy kiapadhatatlan kincstár, amelyből mindenkinek jut.

De úgy gondolom, hogy ennél azért többről is beszélhetünk. Isten egy testnek tekint bennünket. Lehet, hogy a tagok különböznek egymástól, de mindegyiknek meg van a maga feladata, amellyel a többieket is segíti. Mert Isten olyan ajándékokat ad mindannyiunknak, legyenek azok testiek vagy lelkiek, amelyekre másoknak van szüksége. Mert amit Isten ad, soha nem azért adja, hogy csak nekünk legyen jó. Azért adja, hogy másokon tudjunk segíteni, és másokat gyarapítsunk velük.

Nem kell tudnunk csodát tenni ahhoz, hogy másoknak segíthessünk. Nem csodákra van szüksége az embereknek, hanem Istenre és testvérekre. Olyanokra, akik a hétköznapi harcok során ott vannak mellettük, és segítik őket. Akik tudják, hogy éppen mi zajlik bennük, és támogatják őket. Akik nem feltétlenül életük legnagyobb problémáit oldják meg, hanem támogatják őket a hétköznapi harcokban.

Sokszor oly kevésnek tűnik, amit egy adott pillanatban adni tudunk. Hisz micsoda 7 kenyér 4000-nél több ember számára? És kicsoda egy ember az egész züllött Korinthus városával szemben? Kicsoda az az izraeli lány egymaga, akit elvittek a perzsa király háremébe, a hatalmas Hámánhoz képest? Micsoda az a fél óra figyelem annak, akit egész nap nem látogat senki? Isten kezében, testvérek, a kevés is sokká lesz, és ami oly csekélynek tűnik számunkra, bőségesen elegendővé. A kovász példázata nem azt mutatja, hogy Isten országa nagy dolgokban kezdődne, hanem hogy kicsinyből lesz nagy. Isten az mondja, azt add, amid van! Ne várd azt mindenáron, hogy több legyen! Az olyan aprónak tűnő dolgokból, mint mikor egy halász megszólít egy sánta férfit, és Megváltójáról beszél neki. Ez az egész úgy indult, hogy Péter odament egy sánta koldushoz, és a nap végére 5000 ember tért meg!

Amim van, azt adom neked. Testvér, sose akarj többet adni, mint amid van. Még ha kevésnek is tűnik. Ne akarj gazdagnak látszani, és többet adakozni, mert családod fog nélkülözni. Ne akarj türelmesnek látszani, ha éppen nem vagy az – észre fogják venni, hogy csak képmutató vagy. Mindig azt add, amid van. Amit Isten adott neked. Ne többet, de ne is kevesebbet! Ha többet ígérsz, és többet akarsz adni, akkor többnek is akarsz látszani. Ha többet akarsz adni, mint amid van, valaki kárt vall, mert vagy máséból adsz, vagy pedig becsapod a másikat. Sokszor igaz ez a bölcsességre is. Ha bölcsebb akarsz lenni, mint amilyenné Isten tett téged, akkor másokat fosztasz meg az igazi bölcsességtől. Mint ahogy a Kolossé 2,8 mondja: Meglássátok, hogy senki ne legyen, a ki bennetek zsák-mányt vet a bölcselkedés és üres csalás által. Ne akarj hamis ígéretekkkel reményt kelteni másokban, olyanokkal, amelyeket nem ígért meg Isten.

Viszont kevesebbet se adj! Ha Isten adott neked türelmet, de éppen nincs kedved odamenni a másikhoz, hogy meghallgasd, akkor megfosztod őt Isten ajándékától! Ha Isten adott neked örömet, és magadnak tartod meg, akkor kárt okozol másoknak. Mert Isten neked adta oda azt, ami a másiké! Az övét rád bízta, azért, hogy te odaadd neki! Nem tarthatod meg magadnak! Nem azokról a dolgokról beszélünk, amelyeket Isten a mi szükségünkre adott, mert rólunk is gondoskodik. De Isten nem szűkmarkú – mindannyiunkat bőven ellát valamivel, amiből másoknak is adhatunk. Mert „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róma 8,32). Ha pedig Isten ennyire meggazdagít bennünket, azt azért teszi, hogy egymást gazdagítsuk vele!

Végezetül pedig lássuk meg, hogy amink van, akármennyi is legyen, azt odaadhatjuk. Az ajándékozás nem azzal kezdődik, ha összegyűlik az általunk elképzelt mennyiség. Ha mindig erre várunk, akkor végül sose fogunk adni semmit. Ha mindig arra várunk, hogy az általunk elképzelt szituáció alakuljon ki ahhoz, hogy az evangéliumról beszéljünk, akkor sose fogunk Urunkról bizonyosságot tenni. Ha mindig arra várunk, hogy egy kicsit kipihentebbek legyünk ahhoz, hogy türelmesebbek legyünk, akkor sosem fogjuk megtanulni a türelmet. Ha mindig arra várunk, hogy nekünk több legyen, hogy utána adhassunk, akkor nem a két fillért adó özvegy-asszonyhoz, hanem a feleslegükből adó gazdagokhoz fogunk hasonlítani.

Nem kell olyan hitbeli dolgokról beszélned, amiket még nem értettél meg. Mindig azt mondd el, amit rád bízott az Úr. Péter is azt mondta, amit kapott, azt adta tovább. Se többet, se kevesebbet.

És sose azt nézd, hogy mit fog majd szólni, akinek adod. Lehet, hogy nem fogja értékelni. Ahogyan egy kisgyerek sem fogadja mindig örömmel a súlyos betegségek elleni védőoltást. Mert van, hogy mást kell adnunk, mint

amit tőlünk kérték. Azt, amink van. Nem pedig azt, amink nincs. Péter mást adott annak a koldusnak, mint amit kért tőle – de mennyivel jobbat!

Amim van, azt adom neked. Tegyük fel kérdésként magunknak: valóban mindent odaadunk másoknak, amit Isten ránk bízott, hogy eljuttassuk testvéreinkhez? Észre vesszük, hogy mások ránk szorulnak, és mi pedig másokra? Látjuk-e az értékét annak, ami nálunk van, vagy kevésnek, értéktelennek tetszik a szemeink előtt? Mire várunk még, hogy adjunk másoknak, ha megtehetjük, mind anyagi mind lelki javak tekintetében?

Amim van, azt adom neked. Munkálja ezt bennünk Isten Szentlelke által!

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, mindazt a gondoskodásod, amit nekünk személy szerint is adsz, és köszönjük a testvéreket, köszönjük, hogy egymás hite által is, de minden egyéb ajándék által is gazdagíthatjuk egymás életét! És köszönjük, Urunk, hogy a testvéri ajándékokon, odafigyelésen, szereteten, segítségen keresztül a Te irgalmadat és kegyelmedet ismerhetjük meg és fedezhetjük fel!

Urunk, nagyon sok hiányosságunk van ezen a téren! Nagyon sokszor valóban csak bezárkózva élünk, egymagunk. Kérünk, Lelked által változtass meg bennünket, hogy oda tudjunk figyelni ne pusztán azokra, akik mellett elmegyünk, hanem azokra is, akikkel együtt vagyunk itt vasárnapról vasárnapra, alkalomról alkalomra! És kérünk, hogy a hétköznapiakban testvérekként, egymást ismerve, segítve, támogatva, együtt örülve, de együtt sírva is tudjunk Téged együtt dicsőíteni! Urunk, Te tegyél minket ilyen testté, egységgé, egységes közösséggé!

Kérünk, Urunk, hogy támogasd betegeinket is, add nekik a Te Lelked erejét a fájdalmak elhordozásához, és kérünk, hogy irgalmad nagysága szerint adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, a magányosokért, kérünk, hogy legyél velük minden nap, hogy ők is felfedezzék, hogy másokkal is együtt lehetnek! De add, hogy a testvérek, mi magunk is meglátogassuk őket, és gondjukat viseljük!

Köszönjük Neked Urunk mindazokat a testvéreket, akiket mindebben már előbbre vittél, akiknek az életéből érezhetjük ezt a szeretetedet! Kérünk, hogy továbbra is áldd meg őket, és minél többünket indíts az ilyen-fajta testvéri szeretet megélésére!

Kérünk, Urunk, családjainkért, Te őrizd meg minket a világ kísértéseitől és a támadásoktól, Te őrizd meg minket a Te kegyelmedben és szeretetedben! Kérünk, Urunk, gyermekeinkért, és az iskolai hitoktatásért is! Indítsd a szülők szívét, hogy minél többen válasszanak Téged, hogy a gyermekek valóban megismerhessenek a hittanórákon hallottakon keresztül!

AZT ADD, AMID VAN!

És kérünk azért, hogy áldd meg majd gyülekezetünk csendes heteit, amelyek előttünk állnak a nyár folyamán! Te áldj meg minket a Te Igéddel, jelenléteddel, Lelked munkájával, és indíts bennünket neved imáadására és magasztalására!

Köszönjük, Urunk, Szentlelkedet, hogy elküldted közénk, hogy nem hagysz bennünket egyedül, hanem kiragadsz bennünket a lelki halálból, és valódi életre hívsz el minket! Áldunk és magasztalunk Téged ezért, és kérünk, hogy továbbra is te legyél és maradjál gyülekezetünk őriző Pásztor!

Ámen.

Minthogy, míg e világon élek,
E mulandóságnak helyén,
Test is vagyok, és nemcsak lélek:
Viselj gondot jó idején
Mértékletes eledelemről,
Hogy életem fenntarthassam,
S tisztességes öltözetemről,
Hogy testemet ruházhassam.

Ha pedig még többet vehetek
Ingyen való jóvoltodból
És másokkal is jót tehetek
Velem közlött áldásodból:
Engedd, hogy legyek hú sáfára
Nálam letett javaidnak,
Lehessek vigasztalására
Velem testvér fiaidnak.

(499,4-5 dicséret)